

De multe ori s-a spus despre Otopeni că a fost un sat de lăptari. Afirmatia are un temel real pentru că, într-o anumită perioadă a existenței lor, locuitorii acestor locuri s-au ocupat cu creșterea vacilor de lapte. S-au folosit din plin de condițiile naturale oferite de un islaz generos, situat între Valea Pasării și Valea Tunarilor.

În această zonă se află în prezent Aeroportul Internațional Otopeni. La fel de bine au știut să profite și de legătura - relativ simplă și ușoară - cu cartierele selecte din nordul capitalei, oferită de Șoseaua București-Ploiești, pavată cu piatră cubică. Cu ajutorul căruțelor sau faetoanelor, lăptarii noștri au reușit să-și plaseze „marfa” (laptele), direct la ușile consumatorilor, cu avantaje multiple, atât pentru furnizori, cât și pentru clienți.

Mergând din ce în ce mai des la oraș, otopenarii și-au dat seama repede, că se pot câștiga mai ușor bani, dacă ești salariat într-o fabrică sau într-o organizație lucrativă, cu program organizat. La fel și bucureștenii, care dintotdeauna s-au simțit atrași de terenurile otopenarilor, au realizat că pot obține câștiguri frumoase, dacă investesc la Otopeni. Așa se face că în perioada interbelică au început să apară la Otopeni germenii unor activități industriale.

Din rațiuni financiare și influențate puternic de conjuncturile politice și istorice, multe dintre ele au căpătat o dezvoltare greu de atins, chiar și în condițiile zilelor noastre. După război, într-o situație economică incertă și tulbură, au continuat să existe, „dar a picat” naționalizarea din 11 iunie 1948.

Din lucrarea elaborată în 1973, de profesorul de istorie Iancu Ioan, de la Școala Generală nr. 9, din Otopeni, am reținut un tabel cu unitățile din Otopeni, naționalizate la 11 iunie 1948.

La aceste rânduri este atașată o copie (în facsimil) după pagina respectivă.

Multe dintre unitățile cuprinse în tabelul menționat și-au continuat activitatea (pe alte baze) și în deceniile următoare (1950-1990).

La jumătatea anilor '70, cel puțin patru lucrau din plin, ajungând să fie considerate ca făcând parte din categoria celor de importanță republicană. Scrise într-o ordine bazată pe vechime (anul înființării), acestea sunt:

- 1) I.C.P.M.A. - fostă fabrică de muniții (1924), ulterior Centrul Mecanic Otopeni și apoi Institut de Cercetare și Proiectare în Mecanizarea Agriculturii;
- 2) I.A.M.C. - fostă fabrică de armament, „Chimica” (1929);
- 3) I.U.C.T. (I.U.D.P.) - fostă „Întreprinderea A.U.G.” (1934);
- 4) I.C.M.P. (Electromontaj) - fostă fabrică de aparate radio-transmisiuni (Matac) - (1934);

- La nivel de întreprinderi locale au mai fost:

I.C.S.I.M., Fabrica de vată, Fabrica de eșarfe, Moara Odăi ș.a.

- În cadrul C.A.P. Otopeni funcționau:

Fabrica de var, fabrica de făinuri furajere, atelierul de turnat sticlă, atelierul de fire artificiale, atelierul mecanic, atelierul de fierărie, atelierul de tâmplărie, centrala termică, stații de pompare ș.a.

- Existau și activități ale cooperăției meșteșugărești:

Reparații radio-TV, croitorie, cizmărie, sticlărie, construcții metalice ș.a.

Doar printr-o simplă enumerare putem constata cât de numeroase și complexe erau activitățile

industriale la Otopeni.

Mai trebuie să amintim că numeroși locuitori ai comunei mergeau să lucreze la unități industriale din afara localității: I.P.R.S. Băneasa, I.R.M.A., I.T.B., Apicola, C.P.C.S., și multe altele.

Dacă s-ar face un calcul aproximativ s-ar putea constata că în anul 1975, numărul persoanelor ocupate în industrie era mult mai mare decât al celor ocupate în agricultură. Aș îndrăzni să afirm că această „răsturnare de situație” s-a produs în perioada 1950-1970. Atunci, cei mai mulți dintre otopenari (copiii lor aproape în totalitate) au trecut de la statutul de agricultor, la cel de salariat într-o organizație industrială. Un sincer „bravo” pentru acei copii, care au înțeles că numai învățând carte pot să-și depășească condiția socială și să pătrundă într-un nou orizont de civilizație.

Ing. Florinel Alexe